

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ROBERT, KATEE

Păcatele zeilor / Katee Robert. - București : Midnight Books, 2023-2024

4 vol.

ISBN 978-606-95571-5-0

Vol. 3 : Zeița seducției. - 2024. - ISBN 978-630-6546-15-2

821.111

Traducător: **Oana Badea**
Redactor: **Justina Ene**
Grafician copertă: **Dacian Florin Neagu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

WICKED BEAUTY

Copyright © 2022 by Katee Robert
Cover and internal design © 2022 by Sourcebooks
Cover design by Dawn Adams/Sourcebooks
Cover image © Fugacar/GettyImages
All rights reserved.

© Midnight Books 2024, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Midnight Books

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

KATEE ROBERT

ZEIȚA SEDUCȚIEI

SERIA PĂCATELE ZEILOR #3

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2024

1 ELENA

— Am întârziat al naibii de mult, mormăi eu în barbă.

Din fericire, holurile din Turnul Dodona sunt goale, dar asta nu face decât să-mi intensifice bătăile de ceas din minte. În seara asta se schimbă totul. Este seara în care încetez să mai fiu un pion în jocurile altora și dobândesc, în sfârșit, titlul pe care mi-l doresc încă de când eram mică.

Și nu-mi vine să cred că *întârzii*.

Iuțesc pasul, abia reușind să-mi înfrânez impulsul de a alerga. Să ajungi gâfâind la o petrecere în Olimp e chiar mai rău decât să ajungi târziu. Aparentele contează. A trecut mult timp de când Olimpul nu a mai trecut printr-un război tradițional, dar se duc mici lupte în fiecare zi, care sunt câștigate prin cele mai banale moduri.

O rochie bine croită.

Un cuvânt dulce care ascunde o înțepătură otrăvitoare.

O căsătorie.

Intru în liftul care mă va duce la etajul cu sala de bal și îmi vine să mă bâțai de pe un picior pe altul de nerăbdare. De regulă, nu dau doi bani pe chestiile de genul

acesta. Eu transform revoltele mărunte într-o formă de artă.

Dar în seara aceasta, este altfel.

În seara aceasta, fratele meu Perseu – acum Zeus – va face un anunț care va schimba totul.

Ares a murit în urmă cu mai puțin de o săptămână. Nu este ca și cum nu ne așteptam – era bătrân ca vremea și bătea la ușile lumii de dincolo de trei luni –, dar s-a deschis o oportunitate care nu se întâlnește decât o dată la o generație. Dintre cele Treisprezece, Ares este singurul titlu deschis pentru toată lumea. Istoria, conexiunile, banii nu contează. Nici măcar nu trebuie să fii olimpian.

Trebuie doar să câștigi.

Trei probe, toate menite să separe grâul de neghină, iar ultima persoană rămasă în picioare devine Ares. Unul dintre cei treisprezece oameni care compun organismul de conducere din Olimp. Fiecare se ocupă de o anumită parte a funcționării optime a orașului, dar ce este cel mai important pentru mine, nimeni nu îl poate constrânge pe vreunul dintre ei să facă ceva ce nu vrea să facă.

Nici măcar Zeus nu îi poate forța mâna altui membru al celor Treisprezece – cel puțin în teorie. Tatăl meu nu a ținut niciodată cont de astfel de politețuri și mă îndoiesc că fratele meu o va face, acum că a moștenit titlul. Nu contează. Dacă devin Ares, nu mai sunt fiica unui Zeus, sora altuia, o prințesă răsfățată fără vreo valoare reală, în afară de un chip drăguț și legăturile de familie.

Ocuparea rolului de Ares mă va elibera.

Se deschid ușile liftului și mă grăbesc în direcția sălii de bal. Holul cel lung s-a schimbat de la ultima petrecere, iar draperiile întunecate și mohorâte care atârnavă de la tavan până la podea, de fiecare parte a ușilor, au fost

înlocuite cu un material alb, diafan, cu fir de argint țesut prin el. Tot nu e primitiv, dar e mai puțin opresiv.

Sunt curioasă cine a făcut *această* alegere de design interior, fiindcă Perseu sigur nu. De când a preluat poziția de Zeus, după moartea tatălui nostru, singurul lucru de care îi pasă fratelui meu este să-și gestioneze afacerile și să conducă Olimpul cu un pumn de fier.

Sau cel puțin asta încearcă.

– Elena.

Mă opresc brusc, dar recunosc vocea și zâmbesc ușurată.

– Eros. Ce cauți aici? Pândești din întuneric?

– Psyche și-a uitat geanta, spune el pășind în față și ridicând o poșetă cu pietre prețioase.

Ar trebui să arate ridicol cu poșeta aceea în mână, având în vedere ce atrocități au comis mâinile lui, dar Eros are obiceiul de a trece prin viață de parcă ar fi de neatins. Nimeni nu ar îndrăzni să spună vreun cuvânt și el știe bine asta.

– Ce soț amabil ești.

Fac ultimii pași spre el și îl sărut scurt pe ambii obraji. Nu prea l-am mai văzut în ultimele două luni, dar arată bine. Eros este unul dintre cei mai frumoși oameni din Olimp – iar asta spune multe – un bărbat alb, cu părul blond și cârlionțat, și un chip care i-ar face pe pictori să plângă cu perfecțiunea sa.

– Îți priește căsnicia.

– Din ce în ce mai mult, cu fiecare zi care trece, spune el, cu o privire ascuțită. Te-ai îmbrăcat la patru ace astă-seară.

– Îți place rochia? întreb eu, netezind materialul.

Este făcută pe comandă – țesătura aurie se mulează pe corp de la umeri până la șolduri, după care se lărgește

LEBDIS | We know

puțin. Este grea și are un model discret, menit să capteze lumina la fiecare mișcare. Are un decolteu adânc în formă de V, iar umerii sunt ascuțiți, dând impresia unei haine militare.

— E o piesă de rezistență, cum ar fi spus mama.

Ignor spasmul din piept când mă gândesc la ea, așa cum fac întotdeauna dacă mintea mea încearcă să zăbovească asupra femeii care a murit mult prea tânără. Nu mai este printre noi de cincisprezece ani, fiindcă a avut parte de o cădere misterioasă pe când aveam eu cincisprezece ani. Misterioasă. Cum să nu? De parcă nu ar fi bănuî întregul Olimp că tata s-a aflat în spatele accidentului ei.

De parcă eu nu aș ști asta cu certitudine.

Respingerea *acestui* gând îmi este ca o a doua natură. Nu contează ce păcate a comis tata. E oale și ulcele acum, la fel ca mama. Sper că suferă în cazanele cu smoală din Tartar de când și-a dat ultima suflare. De fiecare dată când mă gândesc la moartea lui, nu simt altceva în afară de ușurare. A dat colțul înainte să reușească să mă mărite ca să-și asigure el o porcărie de alianță, înainte să apuce să provoace mai multă durere, așa cum îi plăcea lui să facă.

Nu, nu mi-e deloc dor de tata.

— Ar fi mândră de tine.

— Poate, răspund eu, aruncând o privire peste umărul lui, către uși. Sau poate că s-ar enerva dacă ar afla ce urmează să fac.

Să fac valuri? Nu, o să răstorn barca cu totul.

Eros nu ezită nicio secundă. Ridică din sprâncene și scutură din cap, gânditor.

— Deci vrei să fii Ares. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Nu prea ai mai venit la petreceri în ultima vreme. Te-ai antrenat?

— Da.

Mă pregătesc să fac față neîncrederii lui. Poate că suntem prieteni, dar prieteni după standardele Olimpului. Am încredere că Eros nu o să-mi vâre un cuțit între coaste. El are încredere în mine că nu să-i provoc probleme în presă. Ne petrecem constant timpul împreună la petreceri și ne facem favoruri ocazional. Dar nu am încredere să-i spun cele mai ascunse secrete ale mele. Nu am nimic personal cu el. Doar că nu am încredere în *nimeni* atunci când vine vorba de acea parte din mine.

Dar sinceră să fiu, oricum toată lumea din Olimp îmi va afla planurile în scurtă vreme.

— O să concurez ca să devin următoarea Ares, spun eu, îndreptându-mi umerii.

— Serios? fluieră el încet. Ai mult de muncă.

Nu-mi spune că nu crede că aș putea reuși, dar mă dezumflu puțin oricum. Nu mă așteptam *cu adevărat* să fie entuziasmat, dar mă doare faptul că sunt subestimată constant.

— Mda, păi... ar fi bine să intru.

— Stai puțin, spune el, uitându-se la mine din cap până în picioare. Ai părul căzut într-o parte.

— *Poftim?*

Ridic mâna și îmi ating capul. Nu-mi dau seama fără oglindă. La naiba, o să întârzii și mai mult, dar este mai bine decât să intru în cameră nearanjată.

Încep să mă întorc în direcția băii, către lifturi, dar Eros mă prinde de umăr.

— Ți-l aranjez eu.

Deschide geanta lui Psyche și scoțoțește prin ea câteva clipe, după care scoate o gentuță dinăuntru, în care se află o grămadă de agrafe de păr. Pufnește pe nas când îmi vede expresia uimită de pe chip.

— De ce te miri? Dacă aveai geantă, aveai și tu agrafe ascunse în ea. Acum stai nemișcată și lasă-mă să-ți aranjez părul.

Sunt atât de șocată, încât rămân încremenită în timp ce îmi fixează părul bine, înfigând vreo șase agrafe în el.

— E mai bine acum, spune el, lăsându-se pe spate și dând din cap.

— Eros, spun eu, atingându-mi părul încet. De când te ocupi de coafuri?

— Nu mă pricep decât la mici retușuri, dar o ajut pe Psyche dacă suntem în oraș și are nevoie de așa ceva, răspunde el, ridicând din umeri.

Zeilor, este atât de îndrăgostit, încât mi se face greață. Dar mă bucur pentru el. Sincer. Însă tot mă cuprinde un mic val de gelozie. Nu din cauza lui Eros — mi-e mai degrabă ca un frate decât altceva —, ci din cauza intimității și încrederii pe care le împărtășește cu soția lui. Singura dată când am crezut că aș putea avea și eu parte de așa ceva s-a făcut praf și pulbere în fața ochilor mei și încă port cicatricile emoționale rămase după aceea.

— Mersi, reușesc eu să spun, zâmbind.

— Dă-i pe spate, Elena, spune el, cu un rânjat atât de tăios, încât ar putea să mă cresteze. O să-ți țin pumnii.

Inspir încet și mă întorc spre ușă. Dacă tot am întârziat, măcar să-mi fac o intrare spectaculoasă. Îmi îndrept spatele și împing ambele uși cu mai multă putere decât ar fi nevoie. Oamenii se dau la o parte când intru în încăpere. Mă opresc, lăsându-i să mă admire și examinându-i și eu în același timp.

S-a schimbat camera de când a moștenit Perseu titlul de Zeus. Eh, din punct de vedere funcțional, spațiul este la fel. Podele din marmură albă, lucioasă, pe care abia le zăresc sub picioarele mulțimii, un tavan boltit care dă impresia că sala de bal ar fi mai mare decât este cu adevărat, ferestrele și ușile cu geamuri imense care dau spre balcon, din partea opusă a camerei. Dar tot pare diferit. Pereții erau bej, dar acum sunt un cenușiu rece. O modificare subtilă, dar schimbă mult atmosfera.

Cel mai izbitor lucru este faptul că portretele uriașe ale celor Treisprezece, aliniat pe pereți, au alte rame. Au dispărut cele groase, aurii, care îi plăceau tatălui meu, fiind înlocuite de unele negre, frumos sculptate. Trebuie să mă apropiu ca să verific, dar pare că sunt personalizate, unice pentru fiecare membru al celor Treisprezece.

Nici Perseu nu a făcut schimbările acestea. Sunt convinsă. Poate că tatăl nostru a fost obsedat de imaginea lui, dar pe fratele meu îl doare în fund. Deși ar trebui să-i pese.

Încep să traversez mulțimea, ținând capul sus.

În mod normal, pot să identific fiecare persoană care participă la o petrecere din Turnul Dodona. Informația înseamnă putere și am învățat încă de la o vârstă fragedă că aceasta este singura armă pe care o dețin. Unii oameni se uită în ochii mei, alții se holbează la corpul meu într-un fel care îmi face pielea să se furnice, iar alții aproape că îmi întorc spatele. Nu mă miră. Poate că există avantaje atunci când trăiești în Olimp și faci parte din familia Kasios, dar înseamnă și că te-ai născut în niște resentimente și uneltiri politice vechi de generații întregi. Am crescut învățând în cine pot să am încredere — în nimeni — și cine m-ar arunca în fața unui tren dacă ar avea ocazia — mai mulți oameni decât aș putea număra pe degete.

Dar petrecerea aceasta nu este una normală, iar seara aceasta nu este una obișnuită. Aproape jumătate dintre fețele de aici sunt noi, oameni care au venit de la periferiile din jurul Olimpului sau care au fost aduși cu feribotul în oraș de către Poseidon pentru această ocazie specială. Nu mă opresc din mers ca să le memorez chipurile. Nu toată lumea de aici va ajunge în rândul campionilor; mulți dintre ei sunt ca majoritatea oamenilor de aici din Olimp. Atârănători. Nici nu contează.

Nu iușesc pasul, ci mă mișc într-un ritm constant, forțându-i pe oameni să se dea din calea mea. Mulțimea se desparte în fața mea, așa cum știu că o va face, și aud șoapte în urmă. Pun în scenă un spectacol și chiar dacă jumătate dintre ei mă adoră pentru asta, ceilalți mă detestă.

Toată lumea este îmbrăcată la patru ace astă-seară. Într-un colț, sora mea Eris – Afrodita, începând de acum trei luni – râde de ceva împreună cu Hermes și Dionis. Simt o înțepătură în piept. Mi-ar plăcea să stau cu ei acum, așa cum fac la orice altă petrecere. Sora mea și prietenii mei îmi fac viața în Olimp suportabilă, dar ultimele luni au produs niște schimbări între noi. Nu erau atât de vizibile atunci când Eris încă era Eris, dar acum că și ea face parte dintre cei Treisprezece...

Sunt lăsată în urmă. Faptul că sunt sora lui Zeus și a Afroditei, prietenă cu Hermes și Dionis, nu valorează nici cât o ceapă degerată. Sunt un pion care poate fi mutat pe tabla de șah a altcuiva.

Singura mea cale de a schimba ceva este să devin Ares.

Zăresc clanul Dimitriou în colțul opus – Demetra împreună cu trei dintre cele patru fiice ale sale, precum și Hades, soțul Persefonei. La fel ca toți ceilalți, și ele sunt îmbrăcate splendid. Faptul că Hades și Persefona se află aici subliniază importanța a ceea ce urmează. Fiecare

membru al celor Treisprezece este prezent pentru a fi martor la anunțul ceremonial al turnirului pentru înlocuirea lui Ares. Eros apare lângă soția lui, iar felul cum i se luminează acesteia chipul când îl vede... Întorc privirea.

Destinația mea este tronul.

De fapt, cele două tronuri – încă două inovații aduse de schimbarea conducătorului nostru. A dispărut monstruoșitatea aceea aurie și de prost-gust care îi plăcea tatei și a fost înlocuită de o sculptură de oțel atrăgătoare, dar foarte rece. La fel ca Perseu însuși.

Al doilea este o versiune mai delicată a tronului lui. Callisto Dimitriou stă pe el – o femeie albă, frumoasă, cu părul negru și lung, îmbrăcată într-o rochie neagră elegantă. Se holbează la oamenii adunați sub ea de parcă ar vrea să ne împingă pe toți prin ușile imense de sticlă, care au fost deschise ca să intre aerul înmiresmat de seară de iunie. Dar mă îndoiesc că s-ar opri acolo. Mai degrabă i-ar plăcea să ne vadă aruncați direct peste balcon.

Motivul pentru care fratele meu a ales-o pe ea să-i fie soție, să devină Hera, reprezintă un mister pentru toată lumea din Olimp. Cu siguranță nu par să se placă unul pe celălalt. Căsnicia lor poartă amprenta Demetrei, dar oricât de mult aș săpa sau aș încerca să aflu, nu reușesc să găsesc un răspuns adecvat. Bănuiesc că nu contează de ce s-a însurat Perseu cu ea, ci doar că a făcut-o.

Reușesc să fac o plecăciune *aproape* politicoasă.

– Zeus. Hera.

Fratele meu se apleacă în față și mijeste ochii, aruncând o privire rece în direcția mea. În timp ce eu și Eris am moștenit coloritul mamei, Perseu este copia tatei. Părul blond, ochii albaștri, pielea palidă și un chip aspru, dar atrăgător. Dacă s-ar chinui puțin, ar fi suficient de chipeș încât să farmece întreaga încăpere. Din păcate,